

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

JULBOCKEN

ELLER

PELLE SNUSK.

LUSTIGA HISTORIER OCH ROLIGA BILDER.

4:de Upplagan.

STOCKHOLM.

ADOLF BONNIER,

Kongl. Hof- och Universitets-Bokhandlare.

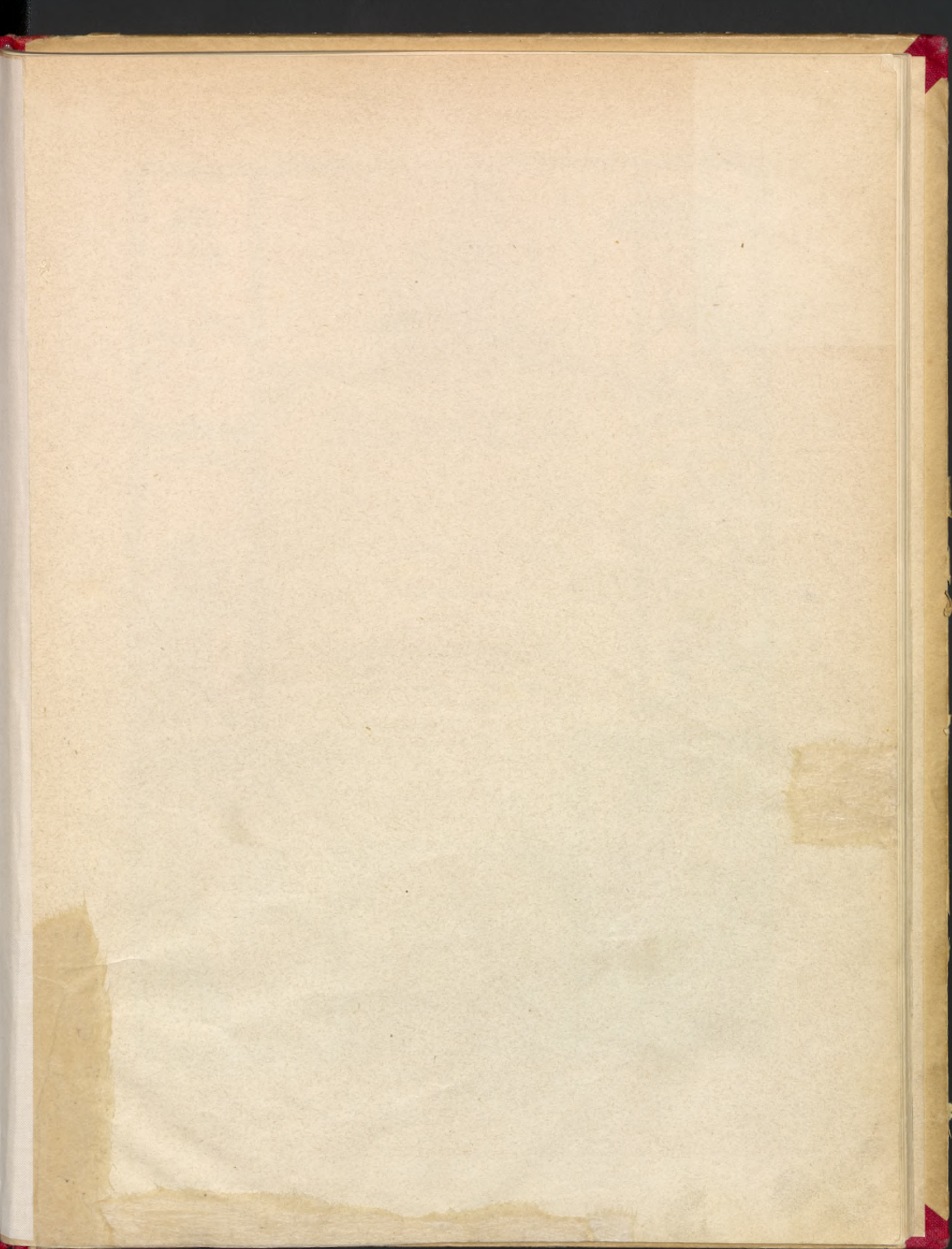
Pris 3 Kronor.

Centralbiblioteket

fol * 31264

SV. 74
281

BIBLIOTEK. GÖ

fol

Heinrich Hoffman

emb. 1890

JULBOCKEN

ELLER

PELLE SNUSK.

LUSTIGA HISTORIER OCH ROLIGA BILDER.

4:de Upplagan.

Hvar liten en, som varit snäll,
 En gåfva får på julens qväll.
 Om barnen snyggt och vackert äta
 Och icke bröd till mat förgäta;
 Och icke stoja mycket då
 När de i rummen leka få,
 Och hålla mamma snällt i hand,
 När de spatsera få ibland,
 Så kan man dem till julen lofva
 Rätt mången grann och vacker gåfva.

C. D. Vilders Kgl. Ak. Stockholm.

STOCKHOLM.
ADOLF BONNIER,
 Kongl. Hof- och Universitets-Bokhandlare.

f

JULBOCKEN

ALLE SÄSK

STENEN

STENEN

STENEN

STENEN

STENEN

STENEN

STENEN

STENEN

STENEN

STENEN

STENEN

STENEN

STENEN

STENEN

STENEN

STENEN

I. Pelle Snusk.

Så såg den snuskige Pelle ut,
Som skrämde alla lång väg till slut.
Kan ni väl tänka, att på ett år
Fick ingen kamma hans långa hår?
Hans naglar fick man ej heller klippa,
Båd sax och kam ville junkern slippa.
Till slut man ropte, när han kom när:
„Du snuskige Pelle! . . . så ful du är.“

A. Belle-Zuusk

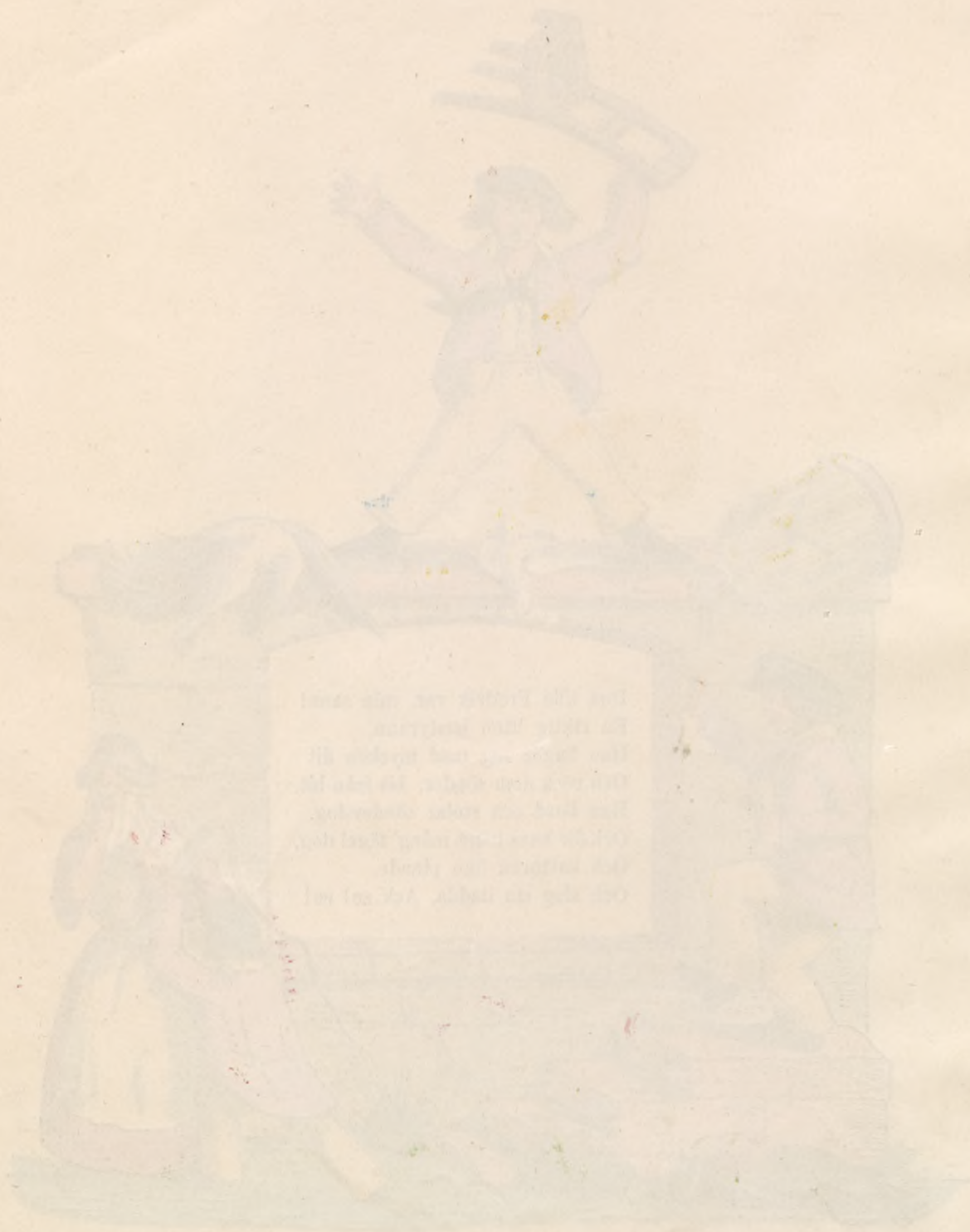

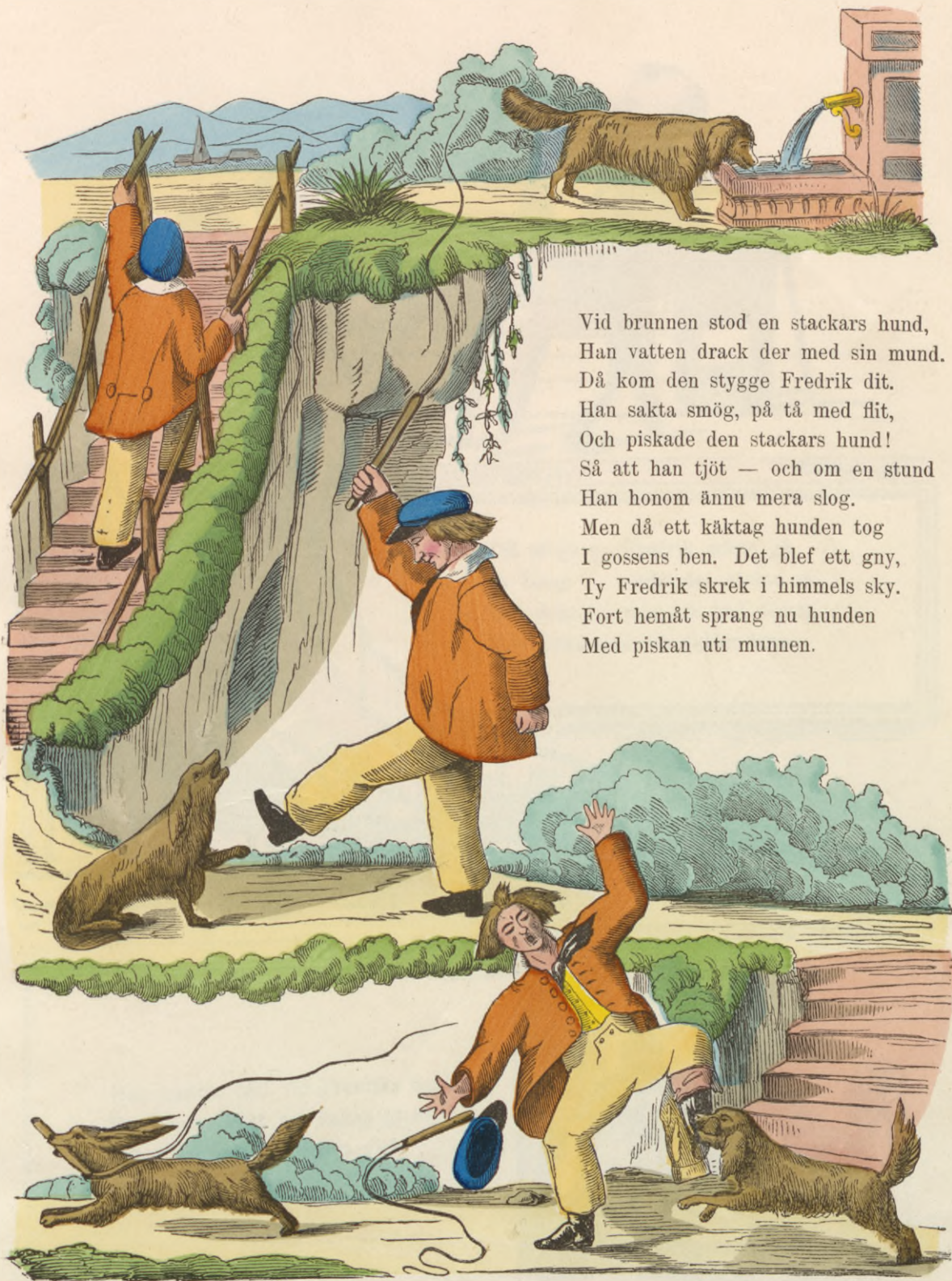
The children of the world are
born to be happy and to love
and in the end, all of us
will have to leave this life
and go to the other side
of the great divide. The
children of the world are
born to be happy and to love
and in the end, all of us
will have to leave this life
and go to the other side
of the great divide.

II. Historien om den elake Fredrik.

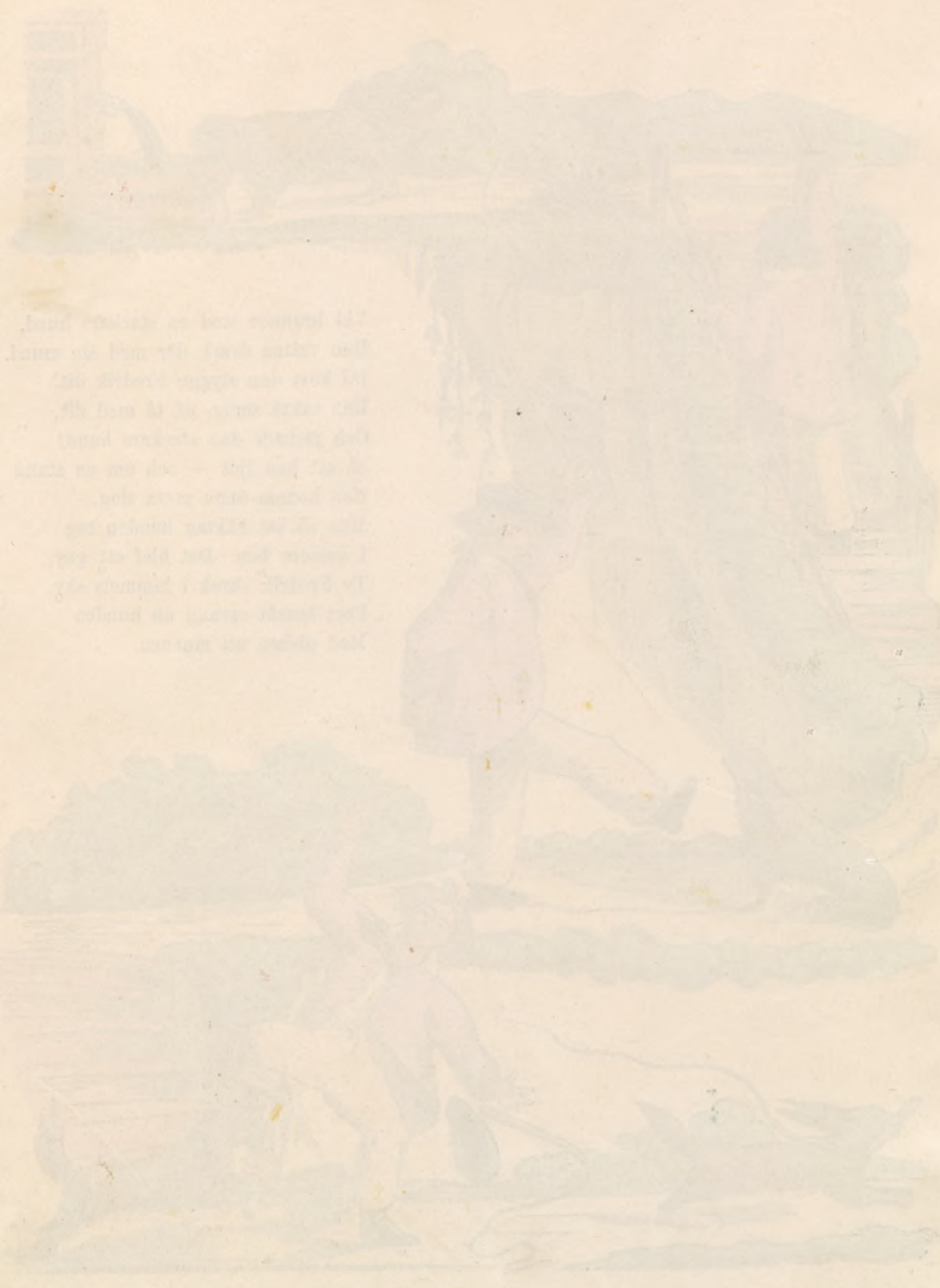

II. Historien om den elake Broder.

Vid brunnen stod en stackars hund,
Han vatten drack der med sin mund.
Då kom den stygge Fredrik dit.
Han sakta smög, på tå med flit,
Och piskade den stackars hund!
Så att han tjöt — och om en stund
Han honom ännu mera slog.
Men då ett käktag hunden tog
I gossens ben. Det blef ett gny,
Ty Fredrik skrek i himmels sky.
Fort hemåt sprang nu hunden
Med piskan uti munnen.

1

The picture was an ancient one
and when first it was seen
it was the object of much
admiration and esteem
and it was the subject of
many a tale and song
and it was the subject of
many a dream and thought
and it was the subject of
many a prayer and sigh
and it was the subject of
many a tear and sigh

Till sängs nu Fredrik måste gå,
Ty benet . . . ack! det värkte så
Och doktorn, som fick bud derom,
Med elakt mos och pulver kom.

Men hunden satt vid Fredriks bord,
För honom blott var kakan gjord
Och i hans mage kremen gick,
Och vin han äfven smaka fick.

The man in the chair is
the man in the chair is
the man in the chair is
the man in the chair is

The man in the chair is
the man in the chair is
the man in the chair is
the man in the chair is

III. Den bedröfliga händelsen med elddonet.

Den lilla Emma ensam var,
Ty borta var båd' mor och far.
När nu hon genom rummet lopp
Med sång och dans och glädtigt hopp,
Så såg hon der på byrån stå
Ett elddon, skönt att titta på.
„Ack!“ tänkte hon, „hur bra! hi! hi!
Det kan en präktig leksak bli.
Jag tänder på en sticka fort,
Som jag har sett att mamma gjort.“

Men Måns och Perlan, kattorna,
De hota med framtassarna;
„Låt vara!“ säga de, „du vet
Att pappa har förbjudit det.
Jam! jam! — kan du det röra våga,
Så står du snart i ljusan låga.“

Men Emma inga öron har.
Re'n brinner stickan, ljus och klar,
Och sprakar högt och fladdrar skönt.
Och skenet är båd' gult och grönt.
Nu Emma glädde sig, min sann!
Och sprang i rummet af och an.

Men Måns och Perlan, kattorna,
De hota med framtassarna,
„Låt vara!“ säga de, „du vet,
Att mamma har förbjudit det.
Jam, jam! jam, jam! släck stickan ut,
Du annars brinner upp till slut.“

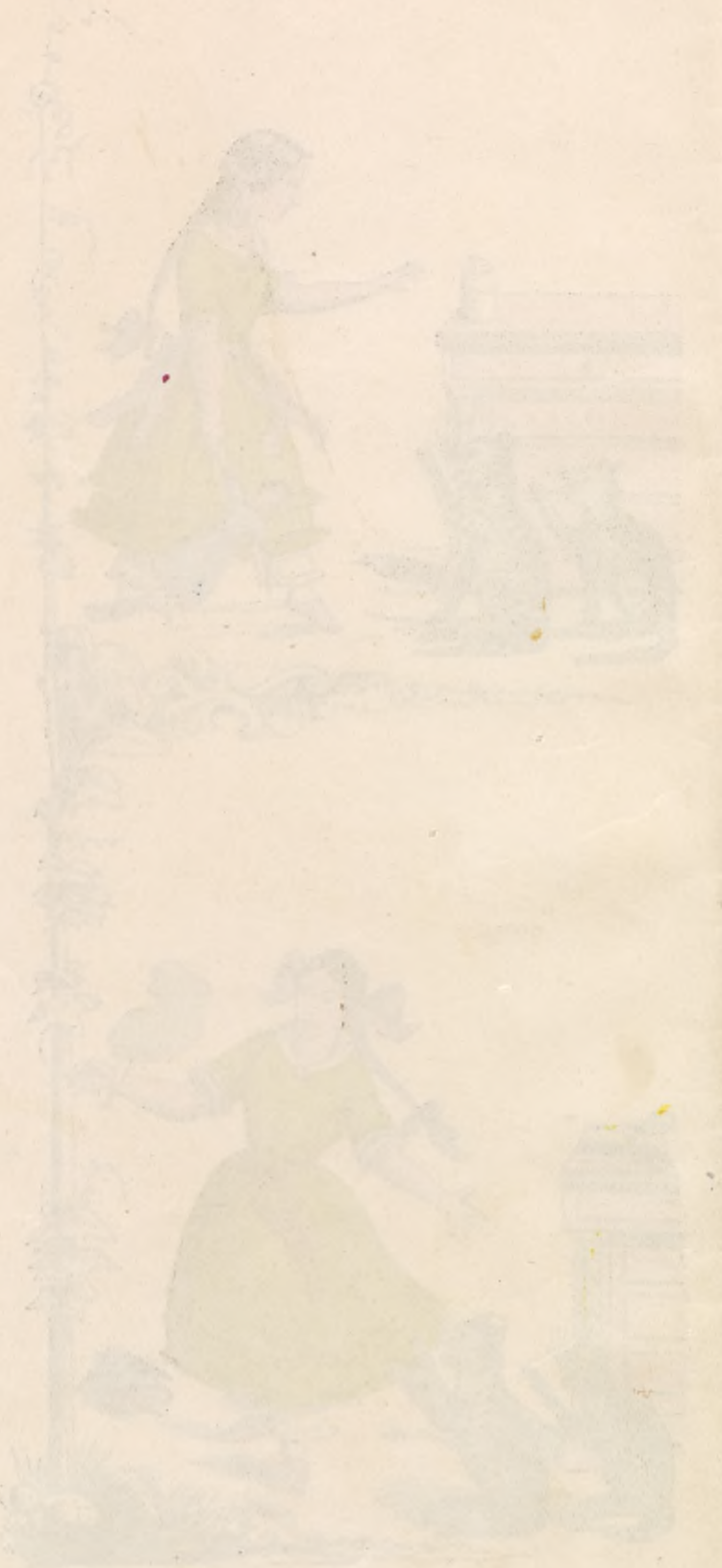
III. Den bedröfliga bänksöten med eldbrödet.

Den sista stunden i hennes liv,
I denna rum, som hon så ofta
Så ofta varit i, och som hon
Så ofta varit i, och som hon
Så ofta varit i, och som hon
Så ofta varit i, och som hon
Så ofta varit i, och som hon
Så ofta varit i, och som hon

Den sista stunden i hennes liv,
I denna rum, som hon så ofta
Så ofta varit i, och som hon
Så ofta varit i, och som hon
Så ofta varit i, och som hon
Så ofta varit i, och som hon
Så ofta varit i, och som hon
Så ofta varit i, och som hon

Den sista stunden i hennes liv,
I denna rum, som hon så ofta
Så ofta varit i, och som hon
Så ofta varit i, och som hon
Så ofta varit i, och som hon
Så ofta varit i, och som hon
Så ofta varit i, och som hon
Så ofta varit i, och som hon

Den sista stunden i hennes liv,
I denna rum, som hon så ofta
Så ofta varit i, och som hon
Så ofta varit i, och som hon
Så ofta varit i, och som hon
Så ofta varit i, och som hon
Så ofta varit i, och som hon
Så ofta varit i, och som hon

Aj! det tog eld i klädningen
 Och förklä't med, min lilla vän!
 I håret har det fattat re'n,
 Och hela flickan brinner se'n.

Och Måns och Perlan skrika
 Och jemra, båda lika,
 „Jam! jam! aj! aj! kom hit! hit opp!
 Ty elden tar i barnets kropp.
 Hjelp, hjelp! jam! jam! hjelp i vår nöd!
 Ty elden blifver Emmas död.“

Nu intet, intet återstår,
 Ty Emma re'n med hull och hår
 En hög af aska blifvit har. —
 Men båda skorna äro kvar.

Och Måns och Perlan såta,
 De sitta der och gråta.
 „Jam! — hvar är stackars pappa nu?
 Och stackars mamma . . . hvar är du?“
 Och deras tårar strömma, så
 Att snart de blifva bäckar två.

Das ist die alte Geschichte
Die wir alle schon kennen
Und die wir alle schon kennen
Und die wir alle schon kennen

Das ist die alte Geschichte
Die wir alle schon kennen
Und die wir alle schon kennen
Und die wir alle schon kennen

Das ist die alte Geschichte
Die wir alle schon kennen
Und die wir alle schon kennen
Und die wir alle schon kennen

Das ist die alte Geschichte
Die wir alle schon kennen
Und die wir alle schon kennen
Und die wir alle schon kennen

VI. Historien om den svarta gossen.

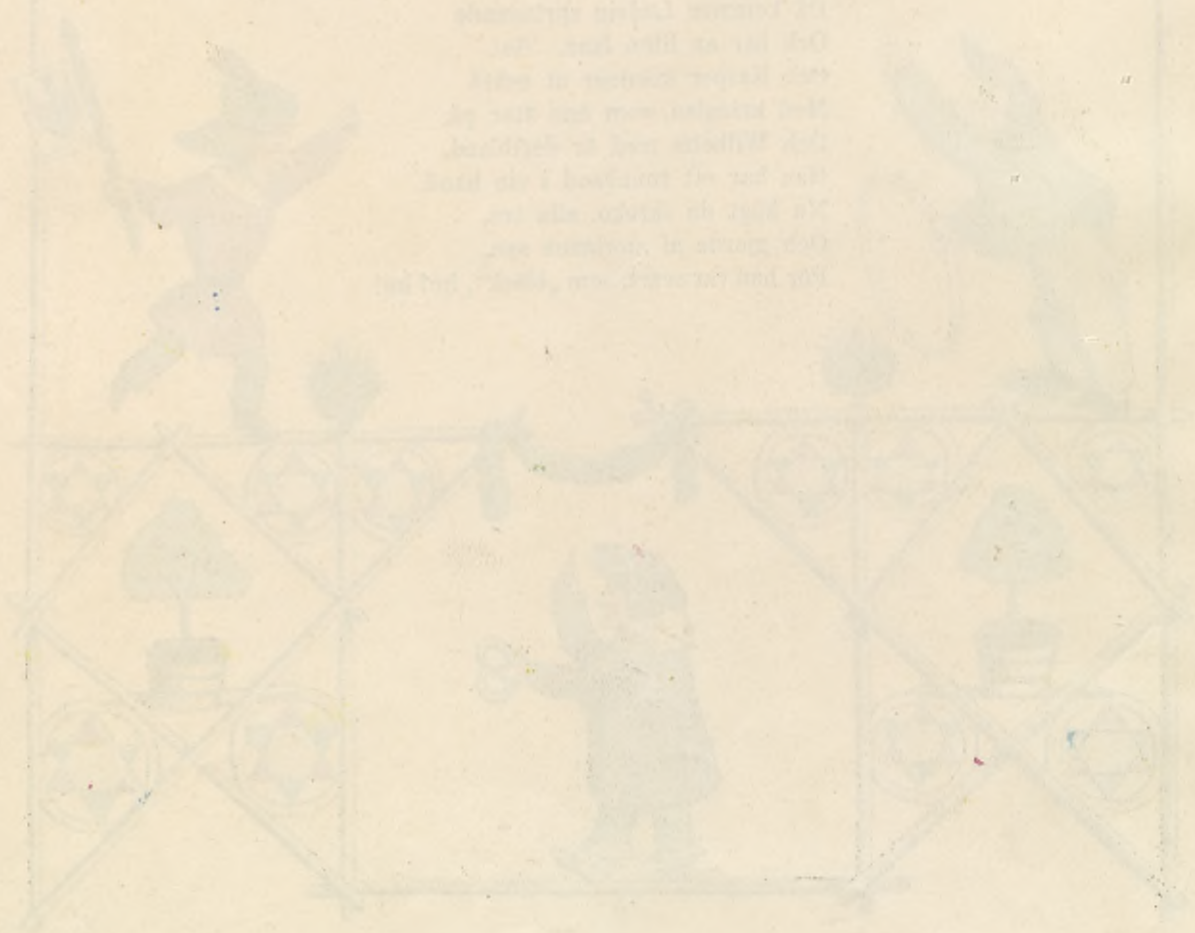
Spatserande på vägen gick
En morian svart som sot, som beck.
Hett solen sken uppå hans kropp,
Sin parasoll han spände opp.
Då kommer Ludvig springande
Och bär en liten fana. Se!
Och Kasper kommer ut också
Med kringlan, som han äter på.
Och Wilhelm med är deribland,
Han har ett tunnband i sin hand.
Nu högt de skreko, alla tre,
Och gjorde af morianen spe,
För han var svart, som „bläck“, he! he!

VI. Historien om den svarta rossen

Historien om den svarta rossen
Den svarta rossen var en stor
djur som levde i de nordliga
områdena. Den var mycket
starkt byggd och kunde gå
och springa mycket snabbt.
Den var också mycket smart
och kunde hitta sin väg
hem till stallet även om
den hade varit bortom
sitt område i många år.

Den store Niklas kommer och bär
Sitt stora bläckhorn med sig. Se der!
Han sade: „Käraste barn, hör på!
„Låt nu den stackars morianen gå!
„Han har ju alls ingen del deri,
„Att han ej blifvit så hvit som ni.“
Men stygga pojkarne hörde ej:
De skrattade honom i synen. Hej!
Och skrattade värre och med full hals
Åt morianen, — och lydde ej alls.

The first thing I saw was a
big black shadow on the wall
The other things were the
The first thing I saw was a
big black shadow on the wall
The other things were the
The first thing I saw was a
big black shadow on the wall
The other things were the

Då blef den store Niklas vild,
Det kan man se på denna bild.
Han tog små pojkarne, en och en,
I rock, i hufvud, arm och ben.
Först tog han Ludvig, ond och vred,
Så Wilhelm och så Kasper med.
I bläcket lade han dem i blöt,
Hur mycket ock Kasper gret och tjöt.
Till öfver hufvudet sänktes de
I bläcket ned. — Hvad gråt och ve!

Das Bild der alten Zeiten soll
Den Sinn von uns zu zeigen sein.
Man hat sich nicht verändert, es sind die
Ideen, die sich ändern, und die Zeit
Hat uns den Fortschritt und die Kunst
Im Wissen und im Handeln gelehrt.
Ist nicht das, was wir sind?
Der Mensch hat sich verändert und die Welt
Die neue Welt hat sich geformt.
Ist nicht das, was wir sind?

Hur svarta de blifvit, kan du nu se;
Morianen är ej så svart som de.
I solskenet går han än, se på!
De bläckiga pojkarne efter gå.
Ett sådant straff de icke fått,
Om de lydt stora Niklas blott.

Om eo ipse spiritus sanctus
per prophetas scripsit per
prophetas indicavit quod
I. spiritus sanctus non per se
propheta est sed per prophetas
quos scripsit per prophetas

V. Händelsen med den vilda jägaren.

Hör: — Jägarn ville ut i skog.
En grön ny rock han på sig tog;
Tog väska, kruthorn, bössa med
Och skyndsamt öfver fältet skred.

Glasögon tog han på näsan jemväl,
Han ville skjuta haren ihjäl.

I gräset haren satt, så godt,
Och skrattade åt jägarn blott.

Hett solen sken från himlen blå,
För tung blef jägarns bössa då,
Snart trött han uti gräset låg,
Allt detta, lille haren såg;
När jägarn sof och snarkade,
Försigtigt haren skrattade;
Båd bössa och glasögon tog
Och derifrån i tysthet drog.

7. Händelsen med den vilde jägaren.

En dag på en av de stora öarna i Japan...

En dag på en av de stora öarna i Japan...
En dag på en av de stora öarna i Japan...
En dag på en av de stora öarna i Japan...

En dag på en av de stora öarna i Japan...
En dag på en av de stora öarna i Japan...
En dag på en av de stora öarna i Japan...

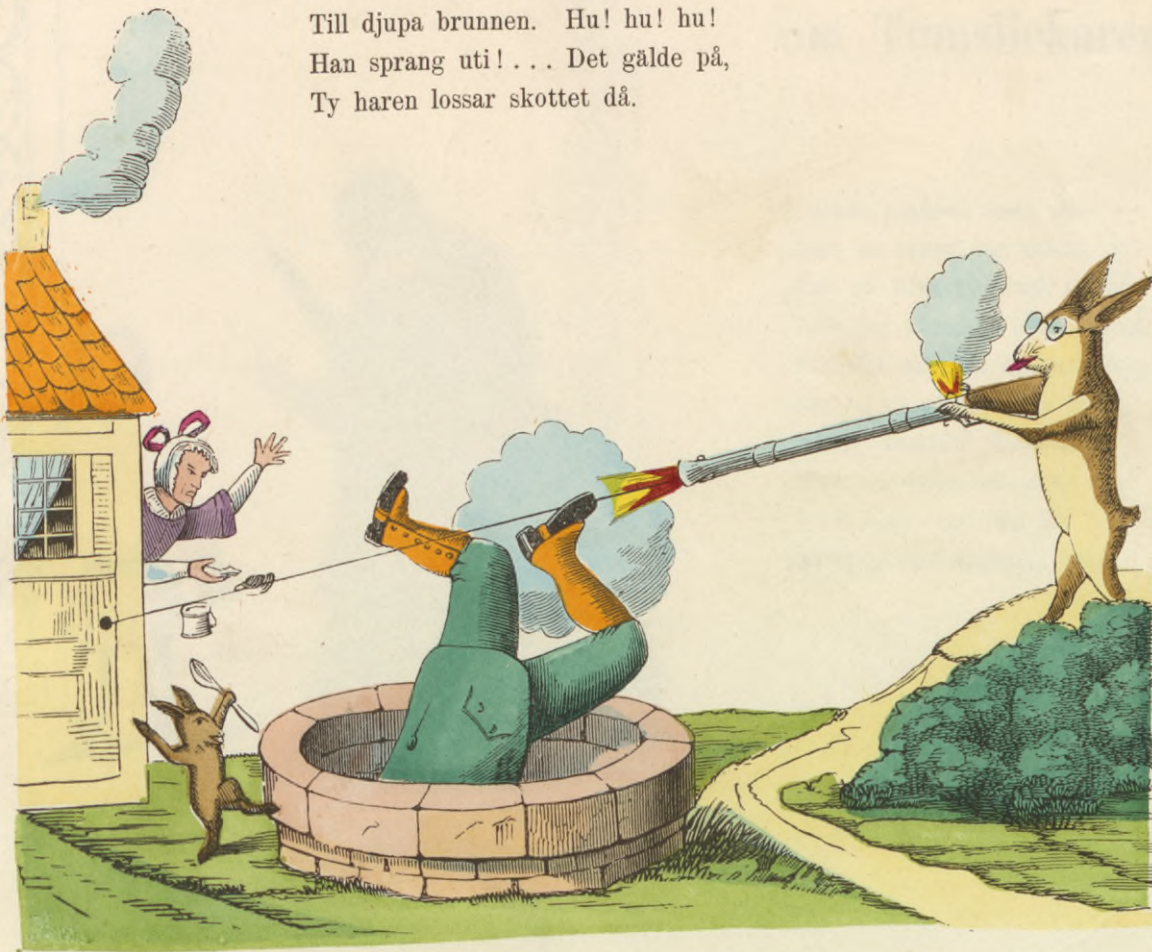
Glasögon har haren nu
Satt uppå sig: det ser du ju?
Med bössan ock han skjuta vill;
För jägarn står det illa till.
Han springer och han skriker så:
„Hit åt, godt folk! hjälp! hjälp! hå! hå!“

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is mirrored and difficult to decipher but appears to contain several lines of prose.

Den vilde jägarn kommer nu
Till djupa brunnen. Hu! hu! hu!
Han sprang uti! . . . Det gälde på,
Ty haren lossar skottet då.

Vid fönstret sitter jägarns fru
Och dricker just sitt kaffe nu.
Men utaf skottet koppen sprack.
Då skrek den skrämde frun: ack! ack!
Men harens lilla unge låg
I gräset och mot fönstret såg.
Det spilda heta kaffet kom
Uppå hans nos. Han såg sig om
Och skrek: „Hvem var, som brände mig?“
Men skeden tog han bort med sig.

Das viele Wasser flussend an
 Die hohe Felswand, hat der Ort
 Ein wunderthum, das alle ja
 In diesen Ort gebracht ist

Die Felsen sind so hoch und steil
 Das Wasser hat sie alle an
 Man hat schon oft gesehen
 Die Felsen von unten her
 Man kann sie alle sehen
 In dieser Art und Weise
 Das Wasser hat sie alle an
 Und hat sie alle an
 Und hat sie alle an

VI. Historien om Tumslickaren.

Conrads mamma sade så:
„Bort en stund jag måste gå.
„Var nu bara tyst och snäll
„Tills jag kommer hem i qväll.
„Framför allt din mamma ber:
„Sug ej så på tummen mer;
„Ty då kommer skraddaren
„Med sin stora sax, min vän!
„I ett enda tag han då
„Klipper dina tummar två.“

Modren går. — Se der! Se der!
Tummen strax i munnen är.

VI Historien om Tunnstikaren.

"Kärligt älskar jag dig,
 I ett vakt tag har du
 Med sin stans art, min vän!
 Är du kommit förbländad
 För en af jag tannens namn,
 Hvarstär alle äro mänska för:
 Till jag kommit hem i dräll,
 Var en bars fast och snäll,
 Helt en stund jag miste af,
 Önskar minnas samt så."

"Med en gån -- Se hur du har!
 Tannens stans i minnen är."

Bums går kammardörren opp
 Och dit in i hastigt lopp
 Skraddarn skyndar genom den,
 Fattar i tumsugaren,
 Klipper af hans tummar två
 Med den hvassa saxen då.
 Fastän Conrad rysligt skrek,
 Skraddarn ej ur stället vek.

Modren kom nu hem till slut,
 Då såg Conrad ömkelig ut.
 Utan tummar var han då,
 Borta voro begge två.

There are some faint, illegible lines of text in the middle-left section of the page. The text is mirrored and appears to be bleed-through from the reverse side of the paper. It is arranged in two distinct paragraphs.

VII. Gossen, som ej vill äta Soppa.

Den lille Kaspar, frisk och sund,
Var som ett klot så tjock och rund.
Han hade friska kinder två;
Sin soppa åt han snällt också,
Tills på en gång han skrek: „Bah! Bah!
„Jag vill ej någon soppa ha.
„Nej . . . bed mig ej — det icke sker,
„Jag äter aldrig soppa mer.“

Den andra dagen kom: Se här!
Se! . . . magrare, han redan är.
Då skrek han åter med full hals:
„Jag äter ingen soppa alls!
„Jag vill ej ha . . . det icke sker
„Jag äter aldrig soppa mer.“

Vi honom se den tredje dag!
Hur har han icke blifvit svag!
Och ändå skriker han: — o ve!
„Jag vill ej någon soppa se!
„Tag bort den, så jag den ej ser!
„Jag äter aldrig soppa mer.“

På fjerde dagen, som gick in,
Var Kaspar som en tråd så fin.
Han vägde då ett lod med nöd.
På femte dagen var han död.

VII. Gósson, sönnur af Villi ána Zoppa.

Þessi Gósson er einn af þessum
þessum börum sem eru á milli
þessum börum sem eru á milli
þessum börum sem eru á milli
þessum börum sem eru á milli

Þessi Gósson er einn af þessum
þessum börum sem eru á milli
þessum börum sem eru á milli
þessum börum sem eru á milli
þessum börum sem eru á milli

Þessi Gósson er einn af þessum
þessum börum sem eru á milli
þessum börum sem eru á milli
þessum börum sem eru á milli
þessum börum sem eru á milli

Þessi Gósson er einn af þessum
þessum börum sem eru á milli
þessum börum sem eru á milli
þessum börum sem eru á milli
þessum börum sem eru á milli

VIII. Historien om den ostyriga Oskar, som ständigt sprattlade med benen.

„Oskar visa mig att du
„Sitter snällt vid bordet nu.“
Så i lugn och vänlig ton
Pappa sade till sin son.
Mamma blott på gossen såg,
Men i blicken allvar låg.
Men den yra Oskar ej
Ville lyda dem — ack, nej!
Han sprattlar,
Och tråkar,
Och väsnar,
Och bråkar.

„Min kära Oskar,“ sad' fadren då,
„Du hör, du får ej göra så.“

Du här på taffan skåda får
 Hur det med stygga Oskar går.
 Han bär sig obeskedligt åt,
 Och därför slutas det med gråt:
 Han lägger sig på stol'n bakut,
 Så den tar öfvervigt till slut.
 Då hugger han i duken fast,
 Men ack, den halkar ned i hast.
 Förgäfves ger han höga rop —
 Det bär ikull med alltihop:
 Stek, bröd, butelj — och glasen se'n —
 Allt ligger der i golfvet re'n.

All heart and a golden eye
Saw how bright - our eyes were
For her that had no other
For her that had no other
For her that had no other
For her that had no other
For her that had no other
For her that had no other

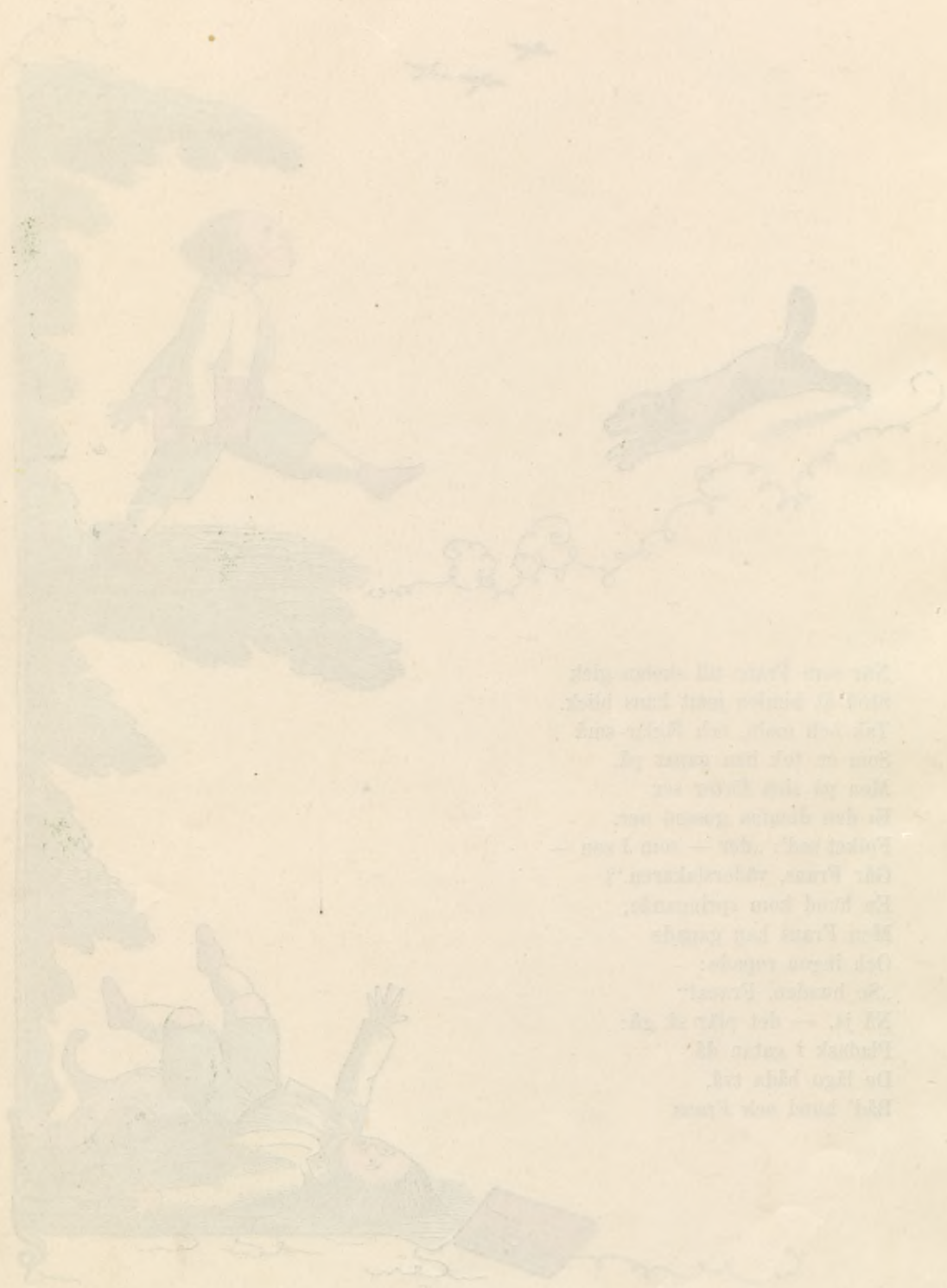
Oskar syn's nu icke mer:
Knappt hans ena ben man ser.
Ingen matbit mer är kvar,
Intet man att äta har.
Tallrikar, butelj och glas
Jemte soppskåln gått i kras.
Pappa säger: „Mamma du,
„Hvad skall jag väl spisa nu?“
Onda äro båda två
Stryk lär stygga Oskar få.

IX. Frans Väderslukaren.

När som Frans till skolan gick
Stod åt himlen jemt hans blick.
Tak och moln, och fåglar små
Som en tok han gapar på.
Men på sina fötter ser
Ej den dumma gossen ner.
Folket sad': „der — som J sen —
Går Frans, väderslukaren.“
En hund kom springande,
Men Frans han gapade
Och ingen ropade:
„Se hunden, Frans!“
Nå ja, — det plär så gå:
Pladask i gatan då
De lågo båda två,
Båd' hund och Frans.

IX. Frau Vöhrlin

Das war Frau Vöhrlin, die
sich so schnell fortbewegte,
als ob sie ein Kitz wäre.
Sie war so schnell, wie ein
Blitz, und sie war so schön,
wie ein Stern. Sie war so
glücklich, wie ein Kind, und
so lieblich, wie ein Engel.
Sie war so schön, wie ein
Blau, und so lieblich, wie
ein Engel. Sie war so schön,
wie ein Blau, und so lieblich,
wie ein Engel. Sie war so
schön, wie ein Blau, und so
lieblich, wie ein Engel.

En gång han gick vid strömmens strand
Och bar skolväskan i sin hand.
Mot höga himlen såg han då:
Der flögo svalorna, de små.
Nu, när han ej framför sig ser,
Så går han rakt i strömmen ner.
Och trenne fiskar små
De undra deruppå.

Än ett steg och plums! vår Frans
Ner i strömmen gör en dans.
Skrämda blifva fiskarna;
Ned i djupet de sig dra.

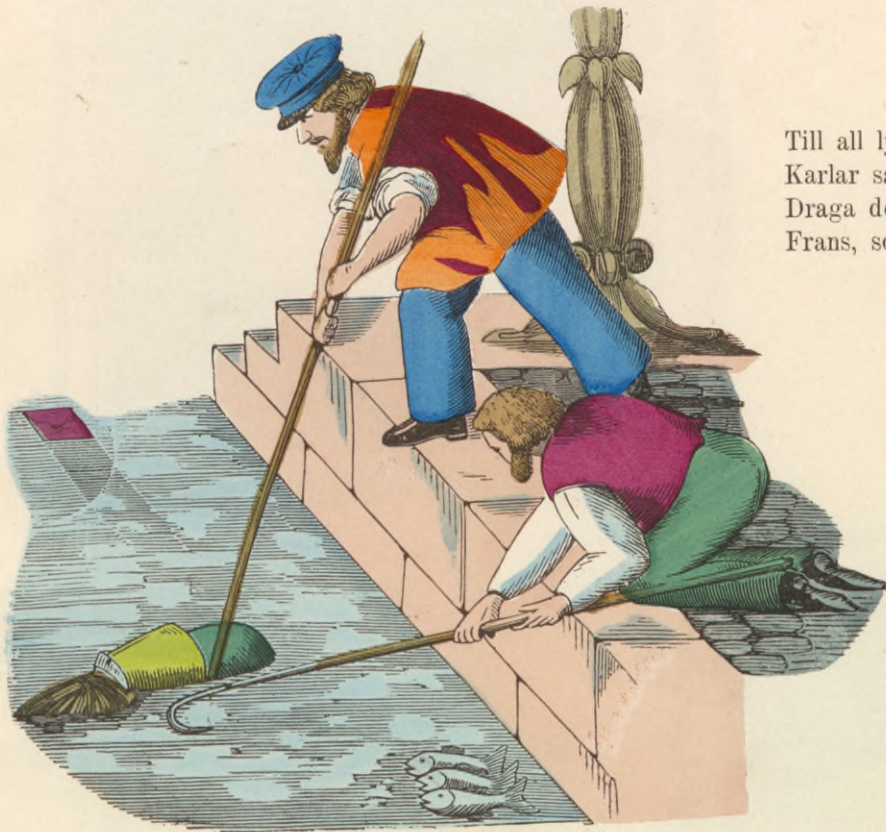

Es ging her wie im Traumland
Ob der Nachtigall ein Lied
Mit dem süßen Klang der
Der Herz verlor die Zeit
Noch hat man die Kunde der
Es gibt kein Licht im Traumland
Ob Traum oder Wirklichkeit
Da nichts geschieht

Es ist ein Traum der Nacht
Noch im Traumland der Zeit
Süß und bitter die Kunde
Noch im Traum der Zeit

1. 1. 1.

Till all lycka komma två
 Karlar samma väg, — och då
 Draga de med stänger opp
 Frans, som så i blindhet lopp.

Se, nu står han der så våt,
 Det är just att gråta åt;
 Vattnet sqvalar kring den arme,
 Så att . . . Gud Han sig förbarme!
 Blusen mer ej duga lär
 Och af köld han halfdöd är.

Dock, små fiskarne, de tre,
 Simma dit och vilja se;
 Sina hufvu'n upp de sticka
 Och att skratta ä' de qvicka;
 Skratta ännu mer . . . och mer,
 Då man väskan flyta ser.

The first thing I
noticed when I
stepped out of the
plane was a beautiful day.

It was a beautiful day
and I was in good luck.
I had just finished my
trip and was feeling
great. The weather was
just what I needed.

I was in good luck
and I was feeling
great. The weather was
just what I needed.
I was in good luck
and I was feeling
great. The weather was
just what I needed.

X. Historien om den flygande Robert.

När som stormen häftigt susar,
Och när regnet neder brusar,
Gossar små, och flickor små
In i rummen blifva må!
Robert sad' dock: „Vänta bara!
Ute måste roligt vara!“
Och han skyndade åstad
Med sitt paraply, så glad.

Hu! det är en storm, så vred.
Så att träden böljas ned.
Vinden tar i paraplyen,
Så att Robert emot skyn
Ser sig lyftas, mer och mer,
Fåfångt nu om hjälp han ber,
Molnen når han innan kort,
Hatten har han tappat bort.

Och Robert med sitt paraply
Far immerfort mot högan sky,
Och hatten seglar af förut.
Hvar stannar gossen väl till slut?
Hvart har väl vinden honom fört?
Ja, — det har ingen men'ska hört.

A. Historien om den flygende Hobart

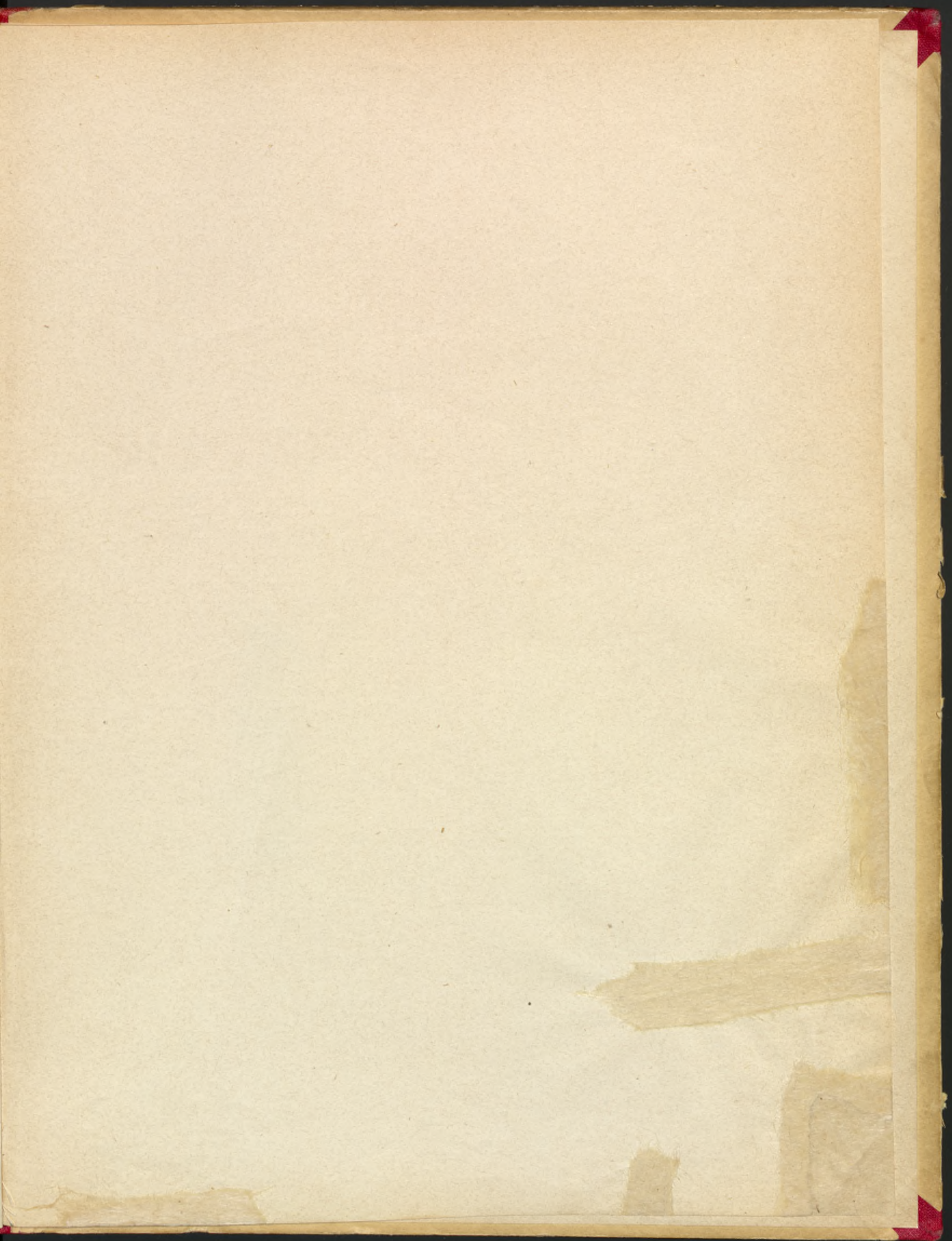
Den 17de October 1743
Om den flygende Hobart
Hobart var en flygende Hobart
Hobart var en flygende Hobart
Hobart var en flygende Hobart
Hobart var en flygende Hobart

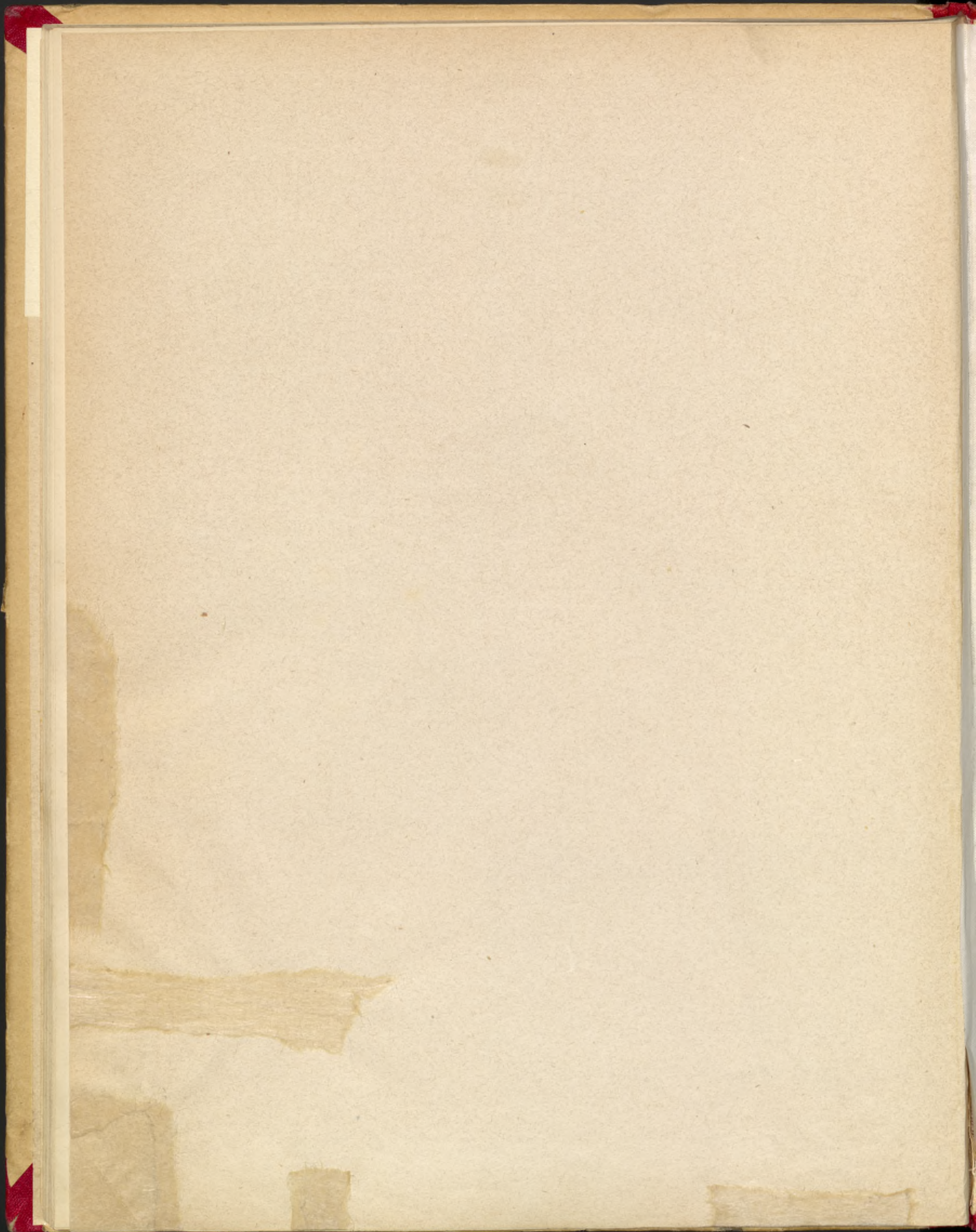

Den 17de October 1743
Om den flygende Hobart
Hobart var en flygende Hobart
Hobart var en flygende Hobart
Hobart var en flygende Hobart
Hobart var en flygende Hobart

Om den flygende Hobart
Hobart var en flygende Hobart
Hobart var en flygende Hobart
Hobart var en flygende Hobart
Hobart var en flygende Hobart

6000142696

Göteborgs universitetsbibliotek

